

Den Internationale Fredskoalitions møde #88, 7. februar 2025

LaRouches Oase-plan: Vand, ikke krig! En human fremtid for Palæstina og menneskeheden

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Lad mig byde jer alle velkommen. Den internationale diskussion er tydeligvis domineret af denne ret utrolige udtalelse fra præsident Trump. Han gjorde det på en pressekonference sammen med premierminister Netanyahu, hvor han meddelte, at USA forfølger en plan om at flytte palæstinenserne til andre lande og derefter gøre Gaza til, som Anastasia lige sagde, en ny Riviera. Han sagde også, at han vil gøre Gaza til et af de største og mest spektakulære udviklingsområder på jorden. Da han blev spurgt, hvem der skulle bo der, sagde han: »Verdens befolkning.« Det betyder naturligvis ikke de mennesker, der bor der nu, men folk, der skal være investorer og gæster i golfklubber, kasinoer, luksusresorts og så videre, og en animation af, hvordan det ville se ud, blev allerede offentliggjort af Netanyahus kontor i maj sidste år i 2024, hvor man kunne se en animation af en frodig, udviklet Gazastribe.

Dette er naturligvis straks blevet afvist af alle naboer, alle lande, især dem, hvor palæstinenserne angiveligt skal flyttes til, Egypten, Jordan, men også Indonesien blev nævnt. De afviste det alle sammen. Men alle naboerne afviste

eftertrykkeligt denne idé, og det samme gjorde resten af verden, endda medlemmer af det republikanske parti i USA afviste det.

At dette ikke er en joke, blev straks demonstreret af den israelske forsvarsminister Israel Katz, som sagde, at han allerede havde instrueret hæren i at planlægge flytning af et stort antal palæstinensere, så de kunne forlade Gaza, og forberede en udgang ved landegrænser, i luften og til søs. Så sagde Katz også, at i betragtning af at lande som Spanien, Irland og Norge alle har anerkendt staten Palæstina, bør de tage imod disse palæstinensere, og hvis de nægter, vil deres hykleri blive udstillet.

Det skabte en sådan storm af forargelse verden over, at de forskellige talsmænd for administrationen dagen efter følte, at de var nødt til at tilpasse Trumps ord. For eksempel sagde udenrigsminister Rubio, at dette ikke er en fjendtlig udtalelse, det ville bare betyde, at USA bliver ansvarlig, og at det faktisk er meget generøst. Det Hvide Hus' pressesekretær Karoline Leavitt sagde: »Åh, kan du ikke se, at dette bare er et nedrivningssted lige nu, og det ville være ret ondt at foreslå, at folk skulle bo der under så forfærdelige forhold.«

Det er svært at sluge, for samtidig viste tv-stationerne i detaljer den absolutte ødelæggelsesgrad, hvor alle huse var jævnet med jorden, og palæstinensiske familier forsøgte at rode i murbrokkerne for at finde billeder eller tegn på det, der tidligere var deres huse. Så at undlade at nævne med ét ord, hvem der er ansvarlig for denne utrolige ødelæggelse, som var den israelske regering, men støttet af en masse våbensalg fra USA og endda fra Tyskland – som om nogen burde have haft en grund til ikke at have gjort det.

Men det er skandaløst. Men som med enhver større krise er dette også en absolut chance. Det er det, vi gerne vil diskutere på denne uges IPC-session. For straks dagen efter

sagde USA's nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, at eftersom dette er det eneste forslag, og Trumps forslag er det bedste forslag, sagde han følgende: »Faktum er, at ingen har en realistisk løsning, og han [dvs. Trump] har lagt nogle meget dristige, nye ideer på bordet, som jeg ikke synes, man skal kritisere på nogen måde. Det vil få hele regionen til at komme med deres egne løsninger, hvis de ikke kan lide Trumps løsninger. ... Men en af de vigtigste pointer, som præsident Trump kom med i går aftes, var: »Fortæl mig, hvilke bedre alternativer de nogensinde er blevet tilbudt?«

Det er for os den absolutte mulighed for først og fremmest at sørge for, at alle kender til Oase-planen. Nu er hele regionen naturligvis i oprør som aldrig før, og jeg mener, at den forargelse, der er opstået, bør bruges som en energikilde til at sikre Mike Waltz og præsident Trump og alle, der ønsker at kende til den, at der faktisk findes en bedre løsning. Den egyptiske udenrigsminister Abdelatty sagde under et besøg i Tyrkiet, at Cairo planlægger at organisere en stor konference for genopbygningen af Gaza. Den palæstinensiske ambassadør i Rusland sagde, at det nu er nok, og at en tostatsløsning endelig skal på bordet for alvor, og at der i juni i New York vil blive afholdt en FN-konference om tostatsløsningen. Vi har fra Schiller Instituttet og Den Internationale Fredskoalition talt med mange mennesker i de dage, der lige er gået. Det er meget, meget tydeligt, at der er seriøse topkræfter fra regionen, som forstår, at det er nu, der skal ske noget, hvis der nogensinde skal ske noget.

Så jeg vil foreslå, at vi tager dette møde og de følgende dage med det absolutte mål, at vi senest ved denne FN-konference i juni skal have hele pakken på bordet: en tostatsløsning i kombination med en plan for økonomisk udvikling, ikke kun for Palæstina, ikke kun for Gaza og Libanon og Vestbredden, men for hele regionen. For hvis man flyver med et fly over området, er det meget tydeligt, at det hele er ørken. Jeg gjorde det engang, og derfor har jeg et levende indtryk af, at

man kigger ud af vinduet på flyet og kun ser brunt, brunt, gult, gult, og ikke en eneste grøn plet.

Så det er nu, vi skal gøre det, som nogle af Emiraterne effektivt har gjort, og som har forvandlet noget af kyststrækningen til grønt land. Kina har lavet et utroligt eksempel ved at omdanne et område på størrelse med Tyskland i det nordøstlige Kina, som var fuldstændig ørken, og som nu, på grund af kunstvanding, er frugtbar landbrugsjord og skove og turisme. Og de mennesker, der før var ludfattige, er nu velhavende og nyder et liv i velstand. Og den tilgang skal anvendes i hele regionen som grundlag for fred. Hele denne region har brug for genopbygning. Afghanistan er stadig i en absolut alvorlig humanitær krise; Irak er totalt bombet; Syrien er stadig ødelagt. Yemen er så fattig, at børnene dør på hospitalerne.

Det, vi har brug for lige nu, er en helt anden tilgang: Der skal være en international mobilisering af hele verdensoffentligheden og et stærkt kor af stemmer, der siger: »Det nye navn for fred er udvikling.« Det skal absolut starte med anerkendelsen af en palæstinensisk stat; men det skal kombineres med en økonomisk udviklingsregion, ikke for nogle få rige mennesker, der nyder deres kasinoer og golfbaner i luksusresorts, men for alle! For hele befolkningen i regionen. Og det må blive kampråbet. Vi må tale med regeringerne i regionen, som Trump allerede har sagt, at han vil kræve, at de finansierer genopbygningen af Gaza. Men ikke den model, han foreslår, men en virkelig gennemgribende udvikling med Oaseplanen: ideen om at bygge kanaler, store mængder atomkraftværker til afsaltning af store mængder havvand og omdanne hele regionen i en gigantisk plan for udvikling af fred.

Så jeg tror, at hvis vi mobiliserer alle og starter med en dialog mellem palæstinenserne og israelerne – og jeg ved, at nogle israelere ikke vil tale med palæstinenserne, men jeg tror også, at alle i Israel må overveje, at man ikke kan have

alle fjender omkring sig og tro, at man har en sikker og velstående fremtid. Jeg tror, at det nu er tid til at gå i en helt anden retning og skabe en stabil situation for fremtiden.

Det var det, jeg ville sige i begyndelsen. Der er selvfølgelig andre emner, vi bør diskutere, f.eks. hvad der sker i Ukraine. Men jeg vil virkelig gerne sætte absolut fokus på dette punkt i dagens diskussion.

Bemærkninger under diskussionen:

Svar til Jonathan Kattab: Jeg synes, at alle dine pointer er rigtig gode. Det eneste, jeg eftertrykkeligt vil tilføje, er, at i det øjeblik dynamikken i den reelle økonomiske udvikling, sådan som Oase-planen beskriver den, vil skabe betingelser, hvor alle de forhåbninger, du har nævnt, faktisk kan fortsætte. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor det ikke er enten en politisk løsning eller helt sikkert ikke økonomisk udvikling uden en politisk løsning. Men vi er nødt til virkelig at se på disse ting som en helhed, og jeg tror, at hvis vi organiserer de næste uger og højst måneder, så vi virkelig har det mål, at vi i juni skal have udarbejdet hele denne pakke – som du understregede, alle de forskellige aspekter – inklusive en meget mere udviklet plan for en økonomisk genopbygning; jeg tror, at hvis alle kræfter forenes omkring dette perspektiv, så tror jeg, at det er et unikt øjeblik til at gennemføre det...

Jeg vil bare gerne understrege, at vi ikke er de fleste mennesker – det vil jeg virkelig gerne sige meget klart. Du nævnte menneskerettigheder, og jeg vil gerne sige, at begrebet menneskerettigheder, som det normalt er udviklet i de vestlige lande, ikke er den eneste fortolkning. Jeg tror fuldt og fast på, at den kinesiske regering, som har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom i Kina, og at det var den motor, som gjorde det muligt for Kina at række ud til de andre lande i det Globale Syd, og gennem Bælte- og Vej-Initiativet har lanceret det største infrastrukturprojekt i historien: At

udtrykte fattigdom er efter min mening det største bidrag til menneskerettighederne. For hvis du skal bekymre dig om dit næste måltid, hvis du ikke har nogen sundhedspleje, og du dør tidligt, så er det at afhjælpe alt det og skabe en økonomisk chance for at leve et normalt liv med et fuldt udviklet potentiale af alle dine evner, efter min mening det største bidrag til menneskerettighederne, du kan opnå.

Jeg ville bare præcisere det, for jeg ved, at denne misforståelse er meget udbredt, men hvis man ser på min afdøde mands, Lyndon LaRouches, økonomiske teorier, synes jeg, det er meget klart, at vi ikke er som de fleste mennesker, men at vi er meget forskellige fra sådanne mennesker...

Lidt senere: Jeg vil bare sige til din overvejelse, præsident Ramotar, at FN's Sikkerhedsråd ikke fungerede i den sidste periode, fordi USA altid nedlagde veto mod enhver løsning. Hvis man ser på det andet kriseområde lige nu, som er Ukraine, er der endda nogle stadig små, men ikke desto mindre håbefulde tegn på et muligt møde mellem præsident Trump og præsident Putin, ifølge regeringens talsmand Peskov; det var Storbritanniens udenrigsminister Lammy, som straks tog til Kiev i går, og som en af oppositionens parlamentarikere i Radaen sagde, er det tydeligvis endnu et forsøg fra briternes side på at forstyrre potentialet for en fredsforhandling, som Boris Johnson havde gjort i marts 2022, da Istanbulforhandlingerne praktisk talt havde ført til en aftale mellem Putin og Zelenskyj, og det var Boris Johnson, som gik ind og sagde til Zelenskyj, at han skulle kæmpe videre. Og al den krig, der er sket i mellemtiden, var resultatet.

Så jeg vil bare sige, at FN's Sikkerhedsråd måske ikke er det bedste, og måske er ideen om at have hele BRIKS, som nu er 22 lande, der er fuldgylde medlemmer, og som bærer vægten af den Globale Majoritet. Jeg tror, at hvis dette gøres på en sådan måde, at det løfter hele diskussionen op på et højere niveau, for hvis vi ikke når frem til et nyt paradigme i diskussionen, som giver et realistisk perspektiv til at

overvinde geopolitik, er jeg enig med dig i, at hvis denne krise ikke løses, eller enhver anden krise som Ukraine eller endda krisen i Stillehavet, er vi i fare for en global krig som følge af den.

Men jeg vil også gerne understrege, at jeg ikke mente, at israelerne og palæstinenserne skulle tale med hinanden alene, for det ville naturligvis være en ulempe for palæstinenserne. Men jeg tror, at det, vi har brug for, er en mobilisering af hele verden: Alle lande i regionen har en interesse – Jordan, Syrien, alle Israels naboer. Derfor tror jeg, at vi har brug for en generel mobilisering: Er menneskeheden i stand til at rette op på en af de største uretfærdigheder og forbrydelser i vores samtid og finde en løsning, som er acceptabel for alle? Jeg tror, det er noget, der kræver – jeg tror ikke, vi endda kan overlade det til eksisterende organer som FN's Sikkerhedsråd. Jeg tror, vi har brug for en reel mobilisering af alle kræfter i og uden for regionen.

Senere i diskussionen: Jeg synes, at argumentet om at starte med små gennemførlige skridt med det samme giver god mening. Jeg kan kun sige, at jeg allerede er i gang med at diskutere, og at flere andre i vores organisation allerede er i gang med at diskutere med specifikke kredse. Da alt dette er en organisationsproces, er jeg endnu ikke i en position, hvor jeg kan annoncere det, men jeg ved, at der efter chokket over Trumps udmelding har været et reelt wakeup call for alle, der nogensinde har gjort en indsats for at skabe fred i regionen.

Så jeg tror, at en sådan idé om at have ekspertkomiteer med ingeniører, vandeksperter, atomare eksperter, vandforvaltningseksperter, jeg tror, at det absolut er tilfældet. Jeg tror, der er mange palæstinensere i udlandet, som har meget vigtige erhverv: alt fra læger til forskere og ingeniører. Jeg tror, at hvis der kom en opfordring til at hente dem alle sammen hjem for at være en del af genopbygningen, så ville det absolut gå. Så lad os blive ved med at tale om det og nå frem til konkrete resultater så

hurtigt som muligt.

Senere i diskussionen: Jeg tror ikke, at det palæstinensiske spørgsmål vil blive løst uden en palæstinensisk stat, der er adskilt fra Israel, fordi hele det palæstinensiske folks identitet er, at de føler, at de uretfærdigt er blevet fordrevet fra det land, som de betragter som deres eget, og at de er blevet tvunget til at betale for tyskernes skyld i forbindelse med Holocaust. Jeg vil ikke gentage hele den lange historie med mange kampe frem og tilbage, men jeg mener, at der skal tages hensyn til både Israels og Palæstinas suveræne rettigheder. Jeg tror, at den eneste måde, det kan fungere på, er, at de to ting går hånd i hånd, for en stat uden udvikling er dømt til at mislykkes, og udvikling uden suverænitet er også dømt til at mislykkes. Det er derfor, jeg hele tiden har sagt, at man i en vis forstand er nødt til at gå fra toppen: Hvis der er en aftale mellem, lad os sige, præsident Trump og præsident Xi Jinping og præsident Putin om at gå i retning af et overordnet nyt paradigme, så kan alle problemerne løses, også i Mellemøsten. Hvis den geopolitiske kurs mellem disse stormagter fortsætter, er der ingen regional løsning på nogen konflikt. For jeg tror, at vi historisk set har nået et punkt, hvor vi er udmattede: Vi er nået til et punkt, hvor det 500 år lange kolonisystem er udtømt. Jeg tror ikke, det er muligt at vende tilbage til en tilstand, hvor dele af verden er koloniseret, og andre dele er verdens herskere. Det tror jeg er udelukket. Et udmattelsespunkt er også, at det vestlige finansielle system er håbløst forgældet, og det er kun et spørgsmål om tid, før det eksploderer, enten i form af et kollaps som følge af en forandringsreaktion eller en hyperinflation, og det kommer også til et udmattelsespunkt.

Det Globale Syd er ved at opstå med en kraft, som aldrig har eksisteret i historien før: Det er ånden fra Bandung, men denne gang styrket med Kinas magt, som lige nu er den ubestridelige motor i verdensøkonomien, som allerede har påvirket utrolige vækstrater i hele Asien og størstedelen af

BRIKS-staterne. Så alle disse faktorer betyder, at man ikke kan løse situationen med en delvis løsning, og man kan ikke løse den med status quo. Enten går vi ind i tredje verdenskrig, hvis ingen af disse løsninger accepteres, eller også lykkes det os at foretage et artsspring, så at sige, i den menneskelige arts historie ved at holde op med at opføre os som små fireårige drenge, der sparker hinanden i knæene hele tiden; og blive voksne og sige, at vi er den kreative art i universet, og vi kan arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, såsom at forsvare planeten mod faren for, at meteoritter eller andre objekter fra rummet sprænger store dele af verden i luften, som det skete for 65 millioner år siden, hvor dinosaurerne blev udryddet: Den fare eksisterer og er meget reel. Og at løse problemet med at forlade Jorden som det eneste beboelige sted, hvilket vi vil blive tvunget til at gøre om 1 million år eller måske 2 millioner år – nogle mennesker synes måske, at det er for langt væk til at overveje, men hvis man ser på den længere bue i menneskets udvikling, er vi nødt til at foretage sådanne kvalitative spring, ellers vil vi ophøre med at eksistere før eller siden.

Så jeg tror, vi er nået til det punkt, hvor vi er nødt til *helt* at ændre den måde, vi tænker på, og starte med menneskehedens fælles mål først, og så kan vi løse alle disse problemer. Og jeg tror, vi har brug for den diskussion mere påtrængende end nogensinde før.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil gerne sige noget, som jeg faktisk burde have sagt i begyndelsen: Og det er, at vi er nødt til at tænke på, at en utrolig kæmper for retfærdighed er gået bort, og det er professor Francis Boyle, som var involveret i mange kampe sammen med Schiller Instituttet, hvoraf den seneste var for palæstinenserne sag, og især i forbindelse med afgørelserne fra Den Internationale Domstol og Den Internationale Straffedomstol. Men vi har også en længere historie med ham: Vi kæmpede med ham, da spørgsmålet om krigen mod Jugoslavien

var på spil, og folkedrabet i Srebrenica og lignende begivenheder. Så jeg vil gerne udtrykke vores sorg over, at vi har mistet en så fremragende og modig forkæmper for retfærdighed.

Ellers vil jeg gerne sige, at Oase-planen er nødt til at blive studeret af folk på denne opfordring. Vi vil som sædvanlig lægge en læseliste til dette i chatten. For der er en stor forskel, en enorm forskel, en grundlæggende forskel mellem Trump Riviera-planen og Oase-planen. Riviera-planen, som den præsenteres nu, vil være for de rige, milliardærerne og millionærerne. Den ville være baseret på at nyde overskuddet fra udnyttelsen af det nuværende system og profitmaksimering, og det ville være til skade for den generelle verdensøkonomi, fordi disse udskejelser går hånd i hånd med forarmelsen af flere og flere millioner mennesker over hele kloden.

Dette står i fuldstændig kontrast til selve essensen af opfattelsen af fysisk økonomi i Oase-planen, som tager udgangspunkt i principperne for fysisk økonomi, i ideen om, at den *eneste* kilde til rigdom ikke er råmaterialer, det er ikke penge, det er ikke at købe billigt og sælge dyrt eller nogen af den slags ordninger: Den går ud fra den antagelse, at den eneste kilde til rigdom er arbejdsstyrkens kreativitet, og at en forøgelse af denne kreativitet derfor fører til større videnskabelige og teknologiske fremskridt i produktionsprocessen, hvilket igen fører til en forøgelse af levestandarden: Det øger levetiden i et land; det øger antallet af mennesker, der kan forsynes. Så det er en fundamentalt modsatrettet tilgang til økonomi. Og hvis vi vil løse dette, tror jeg, at vi har brug for en masse mennesker, der bliver rigtige eksperter i fysisk økonomi. Derfor tror jeg, at vi vil gøre læselisten tilgængelig i chatten, eller at Anastasia vil sende e-mails med sådanne forslag.

Ellers vil jeg gerne gentage min opfordring fra begyndelsen om, at det er nu, der skal ske noget, for alle er rystet sammen. Der er mange, mange grupper, der mødes og diskuterer.

Nogle af dem kunne virkelig katapultere denne diskussion op på det niveau, hvor vi er nødt til det, men vi bør sætte FN-konferencen i juni om tostatsløsningen som mål, men absolut kombineret med Oase-planen for hele regionen. Jeg vil gerne appellere til jer om at hjælpe os med at fremskynde diskussionen blandt så mange mennesker som muligt på det punkt, så vi bliver et kor af stemmer, der ikke kan tales for meget om. [hzl/amb] [ssu]